

Sygn. akt VI Ka 230/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Sędziowie: Krzysztof Korzeniewski

Natalia Burandt

Protokolant: stażystka Julia Korożan

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Działdowie Heleny Podgórskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. w Elblągu sprawy

M. O. s. K. i B. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 21 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 439/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 300 zł opłaty,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. K. 840 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową na ustanowienie pełnomocnika reprezentującego ją w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 230/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z 21 grudnia 2020r. w spr. II K 439/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. O.	niekaralność oskarżonego czyn z art.177§2kk	Informacja z KRK	k.386
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez organ do tego uprawniony, nie była kwestionowana przez strony, stąd zasługuje na wiarygodność.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	obrazy przepisów postępowania z art. 5§2kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk mających wpływ na treść wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie można zgodzić się z obrońcą by doszło do zarzucanej obrazy przepisów postępowania w postaci naruszenia przepisów art. 5§2kpk, art. 7 kpk czy art. 410 kpk.</p> <p>Skarżący swój zarzut opiera bowiem na pewnych wyselekcjonowanych dowodach z pominięciem innych niekorzystnych dla oskarżonego dowodów i okoliczności. A jak słusznie wskazano w postanowieniu SN z 12.02.2021r. w spr. IV KK 460/20 LEX nr 3189140 to „dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa</p>		

dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg.”

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy oskarżony w swoich wyjaśnieniach – do których odwołuje się skarżący-starł się przekonać, że gdy wykonywał manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego to linia na jezdni była przerywana, że nie mógł zakończyć tego manewru z uwagi na pojazd osobowy jadący przed ciężarówką, a nadto to że ciężarówka w czasie wyprzedzania nie zwalniała i jechała „zderzak w zderzak” z poprzedzającym ją O.. Jednak nie można było dać wiary stanowisku oskarżonego, który nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Niewystarczające do tego były zeznania pasażerów pojazdu kierowanego przez oskarżonego, którzy przed wypadkiem spali, obudzili się w trakcie wypadku, a ich depozycje nawet co do okoliczności dot. tego jak wyglądała sytuacja po wypadku, czy na miejscu pozostał samochód ciężarowy, nie były kategoryczne tylko wypowiedziane w trybie przypuszczającym lub z powołaniem się na niepamięć. Dlatego zeznania tych świadków nie mogły służyć wykazaniu, że z pewnością samochód ciężarowy odjechał zaraz po wypadku. Podobnie jak i zeznania strażaka, który nie pamiętał czy na miejscu znajdował się samochód ciężarowy, gdy strażak ten mógł przyjechać już po tym jak P. P. odjechał. Tym bardziej, że ze szczegółów opisu sytuacji podanej przez kierowcę ciężarówki, która odpowiadała temu jak wyglądało usytuowanie pojazdów czy sytuacja pokrzywdzonego tuż po zdarzeniu, to można było wywieść, że faktycznie przez pewien czas pozostał na

miejscu zdarzenia i taki argument użyty przez sąd I instancji na potrzeby oceny zeznań P. P. nie wskazuje na obrazę art. 7 kpk przy ocenie tej okoliczności. Samo zaś podanie przez P. P. przyczyn dla których odjechał z miejsca wypadku nie może być jednoznacznie utożsamiane z tym, że mógł uciekać przed odpowiedzialnością za sugerowane spowodowanie wypadku. Ponadto mimo tego, że P. P. odjechał i nie można było zbadać stanu jego trzeźwości czy tachografu, to zgromadzono materiał dowodowy wystarczający dla rozpoznania niniejszej sprawy, który nie stwarzał wątpliwości o jakich mowa w art. 5§2kpk.

Bowiem w realiach rozpoznawanej sprawy nie można kwestionować tego, że z obiektywnych dowodów w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, dokumentacji fotograficznej i szkicu miejsca wypadku wynika, że przed miejsce zdarzenia, po prawej stronie jezdni znajdowały się dwa pionowe znaki ostrzegawcze tj. A2 „niebezpieczny skręt w lewo” i A6c „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną usytuowaną po lewej stronie”. Zasygnalizowany tymi znakami dojazd do skrzyżowania już sam w sobie zabraniał oskarżonemu wyprzedzanie samochodu ciężarowego, a także jadącego przed ciężarówką O. niezależnie od tego, że na jezdni w pewnej odległości od znaków pionowych znajdował się też znak poziomy w postaci podwójnej linii ciągłej. Przy czym linia ciągła znajdowała się na jezdni w czasie gdy oskarżony wyprzedzał O. i to ustalenie słusznie znajduje się w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Wbrew stanowisku

skarżącego, który główny nacisk w apelacji położył na to czy oskarżony mógł i kiedy dostrzec podwójną linię ciągłą, to jeszcze raz należy podkreślić, że już wyżej opisane dwa znaki pionowe nie pozwalały M.O. na wyprzedzanie innego pojazdu/pojazdów w obszarze zapowiadzanego tymi znakami skrzyżowania. Stanowisko takie wyraził też w opiniach biegły z dziedziny kryminalistycznych badań wypadków drogowych. Nadto w oparciu o ślady i dowody z miejsca zdarzenia oraz stan powypadkowy pojazdów biegły W. A. (1) mógł dokonać rekonstrukcji przebiegu wypadku, w tym wyliczyć prędkości pojazdów w nich uczestniczących. A z wyliczeń tych wynikało, że oskarżony bezpośrednio przed rozpoczęciem hamowania poprzedzającego zderzenie z O. poruszał się pojazdem z prędkością 101 km/h tj. niedopuszczalną na tym odcinku drogi, natomiast O. kierowany przez pokrzywdzonego w czasie skrętu w lewo miał prędkość 30 km/h a w czasie zderzenia pojazdów około 25 km/h. Co znamienne to skoro O. poprzedzający ciężarówkę dojeżdżając do skrzyżowania, przed skrętem w lewo, jechał z prędkością 30 km/h, to również jadąca za nim – według wyjaśnień oskarżonego „zderzak w zderzak” – ciężarówka też musiała poruszać się wolno (nawet jeżeli nie zabezpieczono tachografu). A to skutecznie przeczy wyjaśnieniom oskarżonego co do sposobu poruszania się ciężarówki, należy bowiem zgodzić się z wywodem biegłego W. A., że wolna jazda ciężarówki dostosowana do prędkości poprzedzającego ją O., który przygotowywał się do skrętu w lewo, też sugerowała oskarżonemu, że nie ma bezpiecznych warunków do podjęcia manewru wyprzedzania

pojazdu ciężarowego. Taka opinia biegłego (pisemna i uzupełniająca ustana) jako pełna i jasna w sposób logiczny i umotywowany odpowiadała na pytania pozwalające na ustalenie sprawcy wypadku. Wbrew sugestiom skarżącego, to biegły nie sugerował sądowi I instancji jakie rozstrzygnięcie ma wydać, tylko posiłkując się analizą zebranych dowodów, to odpowiedział na pytania dot. przebiegu i przyczyn zdarzenia z 30 sierpnia 2019r. A w świetle tego to należało przyjąć, że nie było podstaw do kwestionowania tej opinii biegłego i stawiania zarzutu sądowi I instancji, że bezzasadnie uwzględnił jej treść, w której biegły powołując się na orzecznictwo pouczał sąd. Wnioski i tezy zawarte w opiniach pisemnej i ustnej biegłego są przecież oparte na analizie dowodów i treści przepisów regulujących ruch drogowy. Nadto sam skarżący krytykując opinię jako sprzeczną z logiką, doświadczeniem życiowym i zebranymi w sprawie dowodami, to sam odwołał się tylko do wyjaśnień oskarżonego, a pominął wymowę innych dowodów w postaci śladów wypadku i dokumentacji sporządzonej na miejscu zdarzenia. Nie przedstawił też argumentów by podważyć prawidłowość wyliczeń biegłego co do prędkości pojazdów, które zostały przecież ustalone w oparciu o wymowę dokumentów i powypadkowy stan pojazdów.

A w świetle wymowy ww dowodów to skoro oskarżony zignorował znaki drogowe i wykonywał dojeżdżając do skrzyżowania manewr wyprzedzania z dużą prędkością, to nie mógł usprawiedliwiać swojego sprawstwa w zderzeniu ze skręcającym na skrzyżowaniu w lewo O. tym, że wcześniej nie mógł widzieć

samochodu pokrzywdzonego a barierki po obu stronach drogi uniemożliwiały mu ucieczkę z drogi.

Nieuprawnione jest też stawianie przez skarżącego tezy, że kierowca ciężarówki poruszając się wolno za O. miał sposobność i możliwość zatrzymania się a tym bardziej zmniejszenia prędkości i być może umożliwienia oskarżonemu ucieczki. Sam skarżący w apelacji jest bowiem niekonsekwentny, bo raz odwołuje się do wyjaśnień oskarżonego, który przecież twierdził, że w czasie wyprzedzania ciężarówka nie zwalniała, by następnie odwołać się do wynikającej z kwestionowanej opinii biegłego W. A. okoliczności, że jednak ciężarówka musiała jechać wolno za przygotowującym się do skrętu w lewo O.. Przede wszystkim jednak to ustalona wysoka prędkość pojazdu kierowanego przez oskarżonego pozwala na wniosek, że kierowca ciężarówki mógł nie mieć czasu na to by zdążyć zareagować na wyprzedzanie go przez oskarżonego w obszarze skrzyżowania. Jeszcze raz należy też podkreślić, że wytworzenie się niebezpiecznej sytuacji drogowej było tylko winą oskarżonego, który zignorował znak zabraniający mu wyprzedzania w obrębie skrzyżowania. Próba zaś przerwania części odpowiedzialności na kierowcę ciężarówki, który jechał w sposób prawidłowy za O., nie mogła się powieść. Samo bowiem oddalenie się P. P. z miejsca zdarzenia jest niewystarczające do przyjęcia takiego wniosku. Dlatego nie można było uwzględnić postulatu obrońcy by poza winą oskarżonego przyjąć też za wykazaną winę P. P. w

doprowadzeniu do przypisanego M.O. wypadku.

Dlatego w realiach niniejszej sprawy nie doszło do wykazania zarzucanego naruszenia przepisów art. 5§2kpk, art. 7 kpk czy art. 410 kpk. Zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk nie mógł być uznany za skuteczny, gdyż nie zostało wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście musiał mieć wątpliwości co do przebiegu i przyczyn wypadku z 30 sierpnia 2019r. i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Nie doszło też do naruszenia art. 410 kpk, bo mamy do czynienia z nim jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. A w realiach niniejszej sprawy takiego zarzutu nie sposób stawiać sadowi I instancji i to wówczas, gdy sam skarżący odwołuje się tylko do pewnych wybranych, korzystnych dla oskarżonego dowodów. Dla zasadności zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk czy art. 7 kpk nie wystarczy bowiem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów czy ich oceny, nadto dokonanie przez sąd oceny wszystkich ważnych dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk

Wniosek

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Rejonowemu w Iławie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu obrazy przepisów postępowania z art. 5§2kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk mających wpływ na treść wyroku, a nadto gdy nie zaszły przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, gdy nie zaszły przyczyny z art. 439§1kpk czy z art. 454 kpk		
Lp.	Zarzut	
2.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie doszło do zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych. Oskarżony podjął bowiem, wbrew zakazowi zasygnalizowanymi znakami ostrzegawczymi tj. A2 „niebezpieczny skręt w lewo” i A6c „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną usytuowaną po lewej stronie” wyprzedzanie samochodu ciężarowego, a także jadącego przed ciężarówką O.. Z opisu czynu przypisanego		

oskarżonemu wynika, że przypisano mu iż na odcinku drogi oznaczonym symbolem P4 „podwójna linia ciągła” podjął manewr wyprzedzania O. i tego też dotyczy fakt uznany za udowodniony wskazany w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Nie można wywodzić, że sąd niezasadnie dokonał takich ustaleń, bo znajdują one oparcie w wymowie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentacji z miejsca zdarzenia. Gdy oskarżony dojechał do O. i chciał go wyprzedzić to odbyło się to w ścisłym obrębie skrzyżowania gdzie znajdowała się podwójna linia ciągła. Natomiast skarżący odwołuje się do „rozpoczęcia” wyprzedzania wywodząc, że manewr wyprzedzania rozpoczęty został kilkadziesiąt metrów przed rozpoczęciem linii ciągłej, ale rozpoczęcie całego wyprzedzania, które przecież w początkowej fazie dotyczyło wyprzedzania samochodu ciężarowego kierowanego przez P. P., nie jest wyprzedzaniem O. opisanym w ustaleniach stanu faktycznego i opisie czynu przypisanego, do którego doszło po wyprzedzeniu ciężarówki na odcinku drogi z podwójną linią ciągłą.

Dlatego i ten zarzut nie podlegał uwzględnieniu.

Wniosek

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Rejonowemu w Iławie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy przepisów postępowania z art. 5§2kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk i błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku,</p> <p>a nadto gdy nie zaszły przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, gdy nie zaszły przyczyny z art. 439§1kpk czy z art. 454 kpk</p>		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>naruszenia prawa materialnego przez uznanie, że zachowanie oskarżonego stanowiło umyślne naruszenie zasad w ruchu drogowym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący nie może skutecznie podważać dokonanej przez sąd I instancji oceny umyślnego naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym tym, że „podjął manewr wyprzedzania, gdy pozwalało mu na to oznaczenie poziome i ze względu na ukształtowanie powierzchni w przedmiotowym miejscu nie widział że oznaczenie poziome zmienia się w linię ciągłą, że kilkadziesiąt metrów dalej jest skrzyżowanie na którym pokrzywdzony za chwilę rozpocznie manewr wyprzedzania”. Auto apelacji ignoruje bowiem to, że oskarżony był zobowiązany obserwować nie tylko znaki poziome ale wszystkie znaki drogowe. Przed miejscem zdarzenia po prawej stronie jezdni znajdowały</p>		

się przecież dwa pionowe znaki ostrzegawcze tj. A2 „niebezpieczny skręt w lewo” i A6c „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną usytuowana po lewej stronie”. A zasygnalizowany tymi znakami dojazd do skrzyżowania (gdy miał też się znajdować niebezpieczny skręt w lewo) już sam w sobie zabraniał oskarżonemu wyprzedzanie samochodu ciężarowego, a także jadącego przed ciężarówką O. niezależnie od tego, że na jezdni w pewnej odległości od znaków pionowych znajdował się też znak poziomy w postaci podwójnej linii ciągłej. Wyprzedzanie, co wie a w każdym razie powinien wiedzieć każdy kierujący, jest jednym z najniebezpieczniejszych manewrów. Ustawodawca wymaga od wyprzedzającego zachowania szczególnej ostrożności (art. 24 ust. 2 ustawy z 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym). Oskarżony był zaś uświadomiony znakiem pionowym, że dojeżdża do skrzyżowania a więc miejsca, gdzie zwykle zmienia się kierunek ruchu, co może doprowadzić do sytuacji kolizyjnej. To, że może dojść do zmiany kierunku ruchu mogła mu też sugerować dość wolna prędkość jazdy wyprzedzanego przez pojazd kierowany przez oskarżonego pojazdu ciężarowego, którą wymusiła wolna prędkość poprzedzającego samochód ciężarowy O., którego kierowca zamierzał skrócić w lewo. W takiej sytuacji oskarżony powinien zaniechać manewru wyprzedzania w okolicy skrzyżowania, co leżało w zakresie jego możliwości na widok znaku pionowego, bez powodowania niebezpiecznej sytuacji drogowej dla innych uczestników. Mimo jednak wyrażonego znakiem pionowym zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu, to oskarżony

podjął się tego manewru, co doprowadziło do tragicznego skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego kierowcy O., przy czym z pewnością też jazda z nadmierną i niedozwoloną prędkością nie była przejawem zachowania przez oskarżonego szczególnej ostrożności. Ponadto pionowy znak drogowy był wystarczający do zasygnalizowania oskarżonemu dojazdu do skrzyżowania i tego, że może się tam dodatkowo znaleźć podwójna linia ciągła. Oskarżony jako kierowca obok obserwacji i stosowania się do znaków pionowych winien też obserwować znaki poziome i gdyby się do tego stosował to powinien dostrzec, że linia przerywana przechodzi w podwójną linię ciągłą (skarżący nie wyjaśnił w apelacji jakie konkretne ukształtowanie terenu miało uniemożliwić oskarżonemu tą obserwację), co stanowi wzmocnienie zakazu wyprzedzania w obszarze występowania tych znaków drogowych. Dlatego naruszenie przez niego przez niezastosowanie się do podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dot. bezpiecznego wykonywania manewru wyprzedzania, który wbrew zakazowi wykonywał w obszarze prawidłowo zasygnalizowanego znakami drogowymi skrzyżowania, przy ustalonej znacznej prędkości, miało charakter umyślny. Stąd w realiach niniejszej sprawy nie można przyjąć, że zachowanie oskarżonego polegające na zignorowaniu znaków drogowych i wykonanie zakazanego nimi wyprzedzania było tylko błędem związanym z niezachowaniem wymaganej ostrożności, typowym dla nieumyślności.

Wniosek		
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Rejonowemu w Iławie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu naruszenia prawa materialnego, a nadto gdy nie zaszły przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, gdy nie zaszły przyczyny z art. 439§1kpk czy z art. 454 kpk		
Lp.	Zarzut	
	rażącej niewspółmierności kary zasadniczej i orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Oskarżony, który w sposób istotny zignorował znaki drogowe i wynikający z nich zakaz wyprzedzania, przez swoją lekkomyślność doprowadził do najtragiczniejszego nieodwracalnego skutku wypadku, jaką jest śmierć człowieka, której mógł z łatwością zapobiec, gdyby jechał ostrożnie, obserwował znaki drogowe i się do nich stosował. Okazał się więc kierowcą		

nieodpowiedzialnym, którego należy na dłuższy niż minimalny okres wyeliminować z ruchu, aby zrozumiał swój błąd i wdrożył się do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Temu w pewnością będzie służyć orzeczone w zaskarżonym wyroku na okres lat 5 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, który został dostosowany do wagi naruszeń oskarżonego.

Ponadto istotne i świadomie zignorowanie przez oskarżonego zakazu wyprzedzania w obrębie skrzyżowania i jazda z prędkością niedozwoloną administracyjnie, przyjęte umyślne naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, przemawiało za orzeczeniem, mimo uprzedniej niekaralności oskarżonego, kary pozbawienia wolności z sankcji przepisu art. 177§2kk powyżej kary minimalnej 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone w pkt. I kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności ma zaś szansę odnieść skutek wychowawczy wobec oskarżonego i wdrożyć go do poszanowania reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które w realiach omawianej sprawy rażąco naruszył. Będzie też mogła spełnić cel prewencji ogólnej uświadamiając członkom społeczeństwa nieopłacalność brawurowej jazdy, z ignorowaniem zasad dot. bezpiecznego wyprzedzania i zakazów wynikających ze znaków drogowych i tego, że może to realnie prowadzić do tragicznego skutku w postaci śmierci innego uczestnika ruchu drogowego.

A wobec tego orzeczone karę zasadniczą i środek karny nie można było uznać za rażąco surowe.

<p>Nadto wymierzenie kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności pozwoli oskarżonemu na ubieganie się o odbycie tej kary w systemie dozoru elektronicznego. Nie oznacza więc automatycznie, że będzie musiał ją odbywać w zakładzie karnym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat i zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 1 rok,</p> <p>ewentualnie :</p> <p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Rejonowemu w Iławie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu rażącej niewspółmierności kary zasadniczej i orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów,</p> <p>a nadto gdy nie zaszły przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, gdy nie zaszły przyczyny z art. 439§1kpk czy z art. 454 kpk</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego, a nadto gdy nie zaszły przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, gdy nie zaszły przyczyny z art. 439§1kpk czy z art. 454 kpk	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II, III	apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk w zw. z art. 616 kpk do obciążenia oskarżonego kosztami procesu tj. sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą oraz

wydatkami poniesionymi przez oskarżycielkę posiłkową
na ustanowienie pełnomocnika reprezentującego ją w
postępowaniu odwoławczym

7. PODPIS